

Kolem Dánska

2. díl

V minulém díle jsme spokojení a unavení po extrémním zážitku v Kattegatu usnuli spánkem spravedlivých. V tomto pokračování vás rád seznámím s druhou částí naší plavby.

Text: Jiří Brožek | Foto: autor

11. ČERVENCE

Je skvělé se vzbudit do dne, kdy vás děti jemně vzbudí a překvapí naprosto nečekanou, a o to více opulentní snídaní. Prostě Vojta s Áňou se předvedli – vajíčka, toasty, rajčátka, parádíčka. Slunce se prodralo skrz hradbu včerejších temných mraků, vítr fouká do vlasů, ale je již snesitelný, jako by nás vyzýval k další plavbě. V 10 hodin vyplouváme na moře a vytahujeme plné prádlo, avšak po chvíli jde hlavaska opět na ref. Celý den nás čeká skvělé plachtění, slunce svítí a vítr na hranici 13–16 uzlů. Ve druhé půlce dne jedeme na zadobok a v poklidu vplouváme do maríny městečka Hundested.

Obdivuji netypický dům na skále nad mořem a na malé cedulce čtu, že se jedná o dům Knuda Rasmussena. Byl polárním badatelem a antropologem, Dánové jej nazývají „otcem Eskymáků“. Knud byl prvním člověkem, který překonal severozápadní cestu se psím spřežením. Někdo jako Scott, ale vydal se na sever. Po odpoledním průzkumu místa a cestou zpátky do přístavu se zastavujeme v restauraci a ochutnáváme „frikadelle“ – rybí koblih. Mňam, chutnají skvěle.

12. ČERVENCE

Ráno je překrásné. Dnes máme v plánu vyrazit na jih – navštívit místo Frederikssund. Po větru ani stopa, motor

držíme v nižších otáčkách. Není kam spěchat, den je opravdu nádherný, tak se vyhříváme, opalujeme, čteme a hrajeme různé hry. Fjord je poměrně mělký, proto kormidelník musí být ve střehu po celé tři hodiny jízdy až do Frederikssundu. Cestou ještě podjíždíme zvedací most, který se naštěstí zvedá každých 30 minut. Hladce přistáváme mezi kůly a jdeme se projít do městečka. Zapůjčíme si kola a za malinkou chvíli je opět kolem nás překrásná příroda, borové voňavé lesy a roztomilý zámček Jaegerspris Slot.

Je čas se nalodit. Zvedací most naposledy otevře v 8 večer, tak se musíme pakovat. Jedeme na motor zbytek dne a půlku noci. Dneska prostě >>>

v Kattegatu nefouká. Sedíme dlouho na palubě a užíváme si výhledy na místní krajinu. Slunce touto dobou zapadá pozdě a vidět je až skoro do půlnoci. Ve dvě ráno připlouváme do malého přístavu Oddenhaven, který leží na zhruba 15 km dlouhé kose, která se jmenuje Sjaelland Odden. Marina je malá a plná rybářských lodí a plachetnic. Projíždíme ji několikrát a důkladně prohlížíme možná místa k vyvázání lodě, až nakonec zvolíme jedinou starou rybářskou loď, která vypadá opuštěně. Je mi jasné, že se budu muset mít v noci na pozoru, pokud by náhodou její majitel chtěl vyjet.

13. ČERVENCE

Ráno se budím před sedmou hodinou, nikdo nás nevyrušil, přesto s lodí přejíždíme do předního bazénu, kde se už bez problémů vážeme mezi kůly. Zatím všude, kde jsme byli vyvázáni, byla skvělá infrastruktura, čisté toalety a umývárny. To vše za desetinu peněz, které byste zaplatili ve Středozemním moři.

Na blešáku mne okamžitě zaujme stará mosazná lampa s „portside“ světlem. Tu musím mít! Možná není úplně stará, ale

má patinu a červené světlo v ní mi bude doma připomínat toto krásné místo a volání dále.

Ze všeho nejraději mám ostrovy. Proto příd' Mary směřuje k jednomu z nich. Větrné podmínky jsou ideální a pěknou dobu křižujeme, trénujeme réčka a vychutnáváme chvíle opravdu hezkého sailu. Za pár hodin se před námi vyrýsuje kontura ostrova Sejerø. Ten je naším dnešním cílem – přesněji jeho přístav Sejerby. Na protější straně mariny je vidět velký stan a slyšet hudba. Chvilí mám pocit,

že ve stanu musí být všichni obyvatelé ostrova. Rozjíždí se takřka komorní letní mejdan s živou kapelou a písněmi Boba Dylana, Beatles a americké country.

Atmosféra je skvělá, usměvaví lidé, pozdní západ slunce, vůně ostrova. Dneska se dobře vyspíme, není horko a vzduch je sytý vůněmi, že by se dal krájet.

14. ČERVENCE

Ráno vítr zesílil a fouká v poryvech až 30 uzlů, narozdíl od předpovědi, která ukazuje hodnoty kolem 20 uzlů. Nebe je zatažené,

na mole pánovi ulítla čepice. V klidu snídáme a rozhodujeme se prozkoumat ostrov.

Sejerø je jedním z malých dánských ostrovů, které leží v Kattegatu. Zaujímá plochu 12,5 km² a žije na něm necelých 400 obyvatel. Největší vesnicí je zároveň přístav Sejerby, v němž kotvíme. Nedaleko přístavu leží jeden z nejstarších dánských kostelů, jehož vznik se datuje až do 12. století. Vítr ještě zesiluje. Dnes ještě zůstaneme v přístavu, ráno moudřejší večera.

15. ČERVENCE

Dneska vstáváme před šestou. Vítr kvůli v lanoví a fouká nám přesně na levobok. Obloha je jasně modrá, nad hlavou koberce roztrhaných cirrů a vítr duje zvesela a svižně. Stáčíme loď kurzem na další ostrov, Samsø, kam to bude ovšem na motor, protože vítr fouká přímo z jihozápadu. Tři hodiny poskakujeme po vlnách, přes příď nás občas pokropí sprcha slané mořské vody a ostrov se blíží. Vplouváme do absolutně přeplněné maríny.

Zůstáváme zde do odpoledne, ale pak se již dostavuje známý pocit, že je tu příliš rušno. Nasedat a pryč. Vyjíždíme z přístavního bazénu a míříme na jih. Netušíme, kam vlastně, intuitivně prostě dolů Storebæltem. Kolem jedenácté večer se rozhodujeme pro přistání na dalším z malých ostrůvků. Jmenuje se Vejrhø a je ještě menší než ty úplně nejmenší ostrovy. V maríně je klid, potichu přistáváme a jdeme spat.

16. ČERVENCE

Ráno svítí sluníčko a modré nebe nás vytáhne k snídani na molu. Těšíme se, jak prozkoumáme tento ostrov, který má rozlohu 2,5 km² a žije na něm celkem 25 stálých obyvatel. Netuším, nepočítal jsem

je, ale polovinu z nich jsme potkali. Ostrůvek je opravdu rájem na zemi, pokud v ráji stojí maják, farma, pár domečků kolem ní, pole a lesy. Odpoledne vyplouváme opět na moře a na plachtách rovnou z maríny. Moře je poklidné a 5 uzly se blížíme k ostrovu Møn. Dneska zůstaneme na kotvě. Poprvé během těchto prázdnin a už se na to těšíme.

17. ČERVENCE

Východ slunce na kotvě je vždycky zážitek. Zůstali jsme tu už sami a skácame do vody, aby nás ranní koupel probírala. Po medúzách ani stopy. Máme namířeno

do Klintholmu – navštívit nejvyšší křídové útesy v Evropě. Plavba na plachty trvá přibližně tři hodiny. Svítí sluníčko a nahříváme se jen v kratasech na palubě. Opět křižujeme a opalujeme se. Loď jede v perfektním trimu a příjemném náklonu. Ve 12 hodin vplouváme do maríny, vyvazujeme se levobokem u mola.

Rychlý oběd a akorát stíháme autobus, který nás odveze až ke křídovým útesům. Pokud chcete sejít dolů či vylézt nahoru, musíte počítat s dvakrát 470 schody, a to pěkně strmými. Celková dnešní procházka má tak 13–14 km. Noc strávíme v klidném přístavu, je tu opravdu moc hezky. >>>

18. ČERVENCE

Konec dovolené na plachetnici se blíží a nám se samozřejmě nechce vracet zpátky do Němec. Proto se rozhodujeme si prohlédnout útesy tentokrát z moře. Je to krásný zážitek. Vítr fouká ze severozápadu, tak nejprve na bočák a potom krásně křižujeme vedle útesů. Jakmile se dostatečně pokocháme, stáčíme Mary na jih a na zadní vítr letíme 8,5 uzlu do mezinárodních vod a směřujeme k Darsser Ort.

Asi po šesti hodinách plavby se blížíme k Darsser Ort. Vody jsou zde skutečně mělké, a tak následuje soustředěná navigace na bóje a do plavební dráhy tohoto malého přírodního přístavu. V pilotu je psáno, že přístav slouží jako místo ke kotvení v případě nouze či nepříznivého počasí. Ani jedna situace nenastala, ale doufáme, že nás odtud nevykáží.

Je osm hodin večer a vjíždíme do malé přírodní maríny tvořené krytou zátokou, která je obklopena lesem. Kdo z vás zná Šumavu, přirovnal bych to ke kotvení na Chalupské slati. Napříč marínou kotví loď Theo Fischer, patří k německé „Die Seenotretter“, záchranářské službě. Loď svítí jasnou oranžovou barvou a oba mí synové-vodní záchranáři se k ní okamžitě rozeběhnou si ji prohlédnout. S posádkou se domluví na druhý den ráno na exkurzi.

Vydáváme se na večerní procházku kolem dlouhé písečné pláže a pak zajdeme do lesa. Kolem desáté večer se

vracíme k lodi a světlo majáku nám svítí na cestu.

19. ČERVENCE

Ráno nás čeká prohlídka záchranářské lodi. Posádka nás provází celým tím kolosem, ukazuje nám malý záchraný člun, který je schopný operovat na moři i při 10 Bft. Loučíme se s příjemnými záchranáři a máme namířeno k majáku Darsser Ort, jednomu ze symbolů německého pobřeží Baltu. Byl postaven v roce 1848 na jednom z nejhezčích míst pobřeží, na hranici národního parku „Vorpommersche Boddenlandschaft“, z důvodu přítomnosti četných mělčin, které námořníci odkazují považují za nebezpečné. Tento maják je druhým nejstarším majákem na pobřeží Meklenburska-Předního Pomořanska. Tím prvním je maják „Schinkel-Turm“ na mysu Arkona na Rujaně. Je však nejstarším majákem, který je dosud v provozu.

Je 13 hodin a my se odvažujeme od bójk. Asi po půlhodině vyjíždíme z nebezpečné oblasti a vytahujeme plné prádlo. Vítr fučí z levoboku a Mary se žene skoro 10 uzly na stoupačku k Dornbuschi. Netěším se zpátky, ale užívám si skvělý sail, při kterém jsme za celých 13 dnů nezapnuli autopilota. Jedeme až do Breege, kde naše plavba skončí.

Všechno jednou končí, ale o to více se můžeme těšit na další zážitky z moře. Příští rok by to mělo být na jih. Tak kam asi? Ještě netuším, ale nechal jsem si poslat piloty norského pobřeží nad polárním kruhem... Nevím, zdali vás četba neunavila, či zda vám přišla dostatečně pestrá. Ne-li, pak se tam vydejte sami. Krásu severu musíte vyzkoušet na vlastní kůži. Za posádku, kterou tvořili Renata a Anča, Jirka a Vojta Brožkovi a Adélka Bittnerová, sepsal kpt. Jirka Brožek. ▲

